



ΕΝ - **στάσεις**



Του **ΘΟΔΩΡΗ  
 ΛΑΠΑΝΑΪΤΗ**

## Εβγαλαν στον αφρό την Ακροδεξιά

**Η** συμπλήρωση σαράντα χρόνων από τη μεταπολίτευση βρίσκει τη νεοναζιστική Χρυσή Αυγή τρίτο κόμμα, με 9,4%. Τα αίτια της εκλογικής εκτόξευσης της Χ.Α. συνήθως αναζητούνται μονοσήματα στις κοινωνικές επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης. Ωστόσο η προσέγγιση αυτή είναι ημιτελής και κατ' ουσίαν δίνει μια ψευδή εικόνα της κατάστασης στο πολιτικό μας σύστημα.

Από την πληθώρα των αναλύσεων που γίνονται για την άνοδο της Ακροδεξιάς στην Ελλάδα απουσιάζει η πολιτική παράμετρος του φαινομένου ή, για είμαστε πιο ακριβείς, αυτή η παράμετρος επιχειρείται ως επί το πλείστον να χρησιμοποιηθεί ως «πλυντήριο» για τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις που εφάρμοσαν τη μνημονιακή πολιτική της Ε.Ε. και του ΔΝΤ.

Πιο συγκεκριμένα, αυτού του τύπου οι προσεγγίσεις επιχειρούν να αποδώσουν το φασιστικό φαινόμενο στην άνοδο του «παίκισμου», όπως βαφτίζεται κάθε διαφωνία και αντίσταση στην αναληθεία πολιτική που υποβάλλει στις κυβερνήσεις η τρόικα. Με δύο λόγια, αυτή η ρητορική υπαινίσσεται πως όποιος δεν αποδέχεται ότι το «μνημόνιο είναι ευλογία» και δεν συναινεί σ' αυτή την πολιτική είναι νεο-κουβαλιτής της Χρυσής Αυγής.

Από όλη αυτή τη συζήτηση απουσιάζει σκόπιμα ο παράγοντας «πολιτική νομιμοποίηση» που παρέχουν στη Χρυσή Αυγή τα κυβερνητικά κόμματα και οι οικονομικές ελίτ της χώρας.

**Ο** Γιώργος Παπανδρέου ανήγαγε το 2010 σε ρυθμιστή της πολιτικής ζωής τον ακροδεξιό ΛΑΟΣ, για να εξασφαλίσει πολιτική συναίνεση στην ψήφιση του πρώτου Μνημονίου. Στη συνέχεια, ο Ευάγγελος Βενιζέλος ως αντιπρόεδρος και ΥΠΟΙΚ της κυβέρνησης αναβάθμισε τον Γιώργο Καρατζαφέρη σε συνομιλητή του. Κάπως έτσι φτάνουμε στην τρικομματική συγκυβέρνηση Παπαδήμου, τον Νοέμβριο του 2012, όπου ο ΛΑΟΣ μετατρέπεται σε κυβερνητικό κόμμα.

Υπουργοποιούνται ο, κατά δήλωσή του «ακτιβιστής της Δεξιάς», Μάκης Βορίδης, και ο «σχαίνομαι τους κομμουνιστές» Αδωνις Γεωργιάδης. Ο ΛΑΟΣ έγινε κυβερνητικό κόμμα ενώ λίγες μέρες πριν, στις 28 Οκτωβρίου του 2011, σύσσωμη η κοινοβουλευτική του ομάδα χαρακτήριζε «εθνικό ηγέτη» το ναζιστή δικτάτορα Μεταξά και εξυμνούσε το καθεστώς της «4ης Αυγούστου».

Παραμονές των εκλογών του 2012, ο Αντώνης Σαμαράς υποδεχόταν με ανοιχτές αγκάλες τούς Μάκη Βορίδη και Αδωνι Γεωργιάδη στη Ν.Δ. οι οποίοι μετατρέπονταν σε στελέχη πρώτης γραμμής της γαλάζιας παράταξης. Το δρόμο αυτό ακολούθησε και ο Θάνος Πλεύρης.

**Ο**λη αυτή την περίοδο η Ν.Δ. πολιτεύονταν με μια εμφυλιοπολεμική ρητορική, η οποία δαιμονοποιούσε την Αριστερά περίπου ως αντεθνική δύναμη. Τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι πολιτικές ελευθερίες των εργαζομένων βρίσκονται στο στόχαστρο. Στην πράξη, το απεργιακό δικαίωμα βγήκε στην παρανομία. Τα συνδικάτα στοχοποιούνται και το «διαίρει και βασίλευε» στο όνομα των «συντεχνιών» έγινε καραμέλα στο δημόσιο λόγο. Ο κυβερνητικός αυταρχισμός έγινε καθεστώς. Στην πολιτική ατζέντα κυριαρχεί το «νόμος και τάξη» και η «επανακατάληψη» των πόλεων. Αυτή η ρητορική συνοδεύτηκε από την αντίστοιχη πρακτική των παρασκηνιακών διαβουλεύσεων Μπαλτάκου-Κασσιδιάρη και το σενάριο της «σοβαρής Χρυσής Αυγής» ως κυβερνητικού συμμάχου της Ν.Δ.

Όταν οι «ταγοί» της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και οι πρωθυπουργοί της χώρας βγάζουν στον «αφρό» την Ακροδεξιά, ρίχνοντας το ανάθεμα στη μεταπολίτευση, γιατί οι πολίτες να μην αισθάνονται πολιτικά νομιμοποιημένοι να στραφούν στους υμνητές της χούντας και του Χίτλερ;